

[Finansministeren.]

at staten af den grund lånte mindre i markedet. Må jeg hertil sige, at naturligvis kan der ligge statsfinansielle betragtninger bag et indenlandsk oplån, men det, der må være afgørende for et indenlandsk oplån — sådan var det også, dengang det ærede medlem var finansminister — må altid være, hvorvidt pengemængden i samfundet er tilstrækkelig eller ej, og ikke om man låner 60 mill. kr. eller ej. Det sagde jeg i finansudvalget, og jeg havde ærlig talt indtrykket af, at det ærede medlem var enig med mig i, at dette måtte være afgørende.

Jeg kan derfor kun beklage, at man fra oppositionens side ikke vil være med til det foreslåede lån, men det er der ikke noget at gøre ved.

Thorkil Kristensen: Jeg takker den højtærede finansminister for hans besvarelse af de spørgsmål, jeg har stillet. Der var dog, så vidt jeg hørte, et par af spørgsmålene, som ikke blev besvaret. Det er muligt, de ikke kan besvares fuldt ud her, men jeg vil dog gerne, om den højtærede minister i det omfang, det er muligt, vil sige noget om dem her.

Jeg spurgte om, hvilke lånebetingelser der kunne ventes på det eller de lån, vi kan optage i Schweiz. Jeg ville gerne, om det var muligt, at der kunne antydes noget om dette, om lånets længde og specielt om den effektive rente. Det ville også have sin interesse at få lidt nærmere at vide om de renter, vi opnår af nationalbankens valutatilgodehavender i udlandet, da det jo er disse tilgodehavender, der sandsynligvis bliver større, hvis vi nu optager et lån i udlandet.

Jeg skal så gøre et par bemærkninger til det, den højtærede finansminister nu har sagt.

Den højtærede finansminister mente, at jeg som finansminister ville have svaret, ligesom han nu har svaret vedrørende boligbyggelovens § 3. Man kan aldrig sige, hvad man ville have gjort i en anden situation, men så vidt jeg kender mig selv, er jeg temmelig sikker på, at der ikke ville være kommet nogen § 3 i boligbyggeloven, hvis jeg havde været finansminister. Jeg synes egentlig også, det fremgik af mine udtalelser sidste efterår og nu ved første behandling,

at jeg mente, det var forkert, at man skabte den uklarehed omkring vor pengepolitik, som § 3 har skabt ved, at vi nu har både en nationalbank og et finansministerium, som med to forskellige målsætninger kan operere på vort obligationsmarked. Jeg mener derfor, at det ville have været rigtigt, om denne § 3 ikke var blevet vedtaget, og nu da den er vedtaget, mener jeg, at det rigtigste ville være, at den ikke blev udnyttet. Jeg er temmelig sikker på, at hvis jeg var finansminister i dag, ville jeg afgive en erklæring om, at jeg ikke agtede at udnytte den. Jeg tror, at finansministeriet vil være i stand til at tale sig til rette med nationalbanken om de eventuelle begrænsede aktioner, der måtte være nødvendige for at sikre de nye obligationstyper en god start.

Jeg er naturligvis enig med den højtærede finansminister i, at spørgsmålet om, på hvilket tidspunkt og i hvilket omfang man skal optage lån på det hjemlige marked, må bedømmes ud fra en almindelig vurdering af vor økonomiske situation. Når jeg gerne ville have haft bedre garantier, end vi har kunnet få, kan jeg godt se det vanskelige i det ud fra den højtærede ministers synspunkt. Når jeg alligevel har lagt vægt derpå, er det, fordi jeg er noget betænkelig ved de synspunkter, den højtærede finansminister på dette område har gjort gældende, idet han synes, så vidt jeg kan skønne, at tage temmelig let på de eventuelle konsekvenser af den pengeregighed, vi har i øjeblikket. Jeg tænker her særlig på den kronik i Dagens Nyheder, som den højtærede finansminister nylig har skrevet, og hvori han efter min mening tog overmåde let, og alt for let, på problemet om sortbørs-lønninger og sortbørsavancer som følge af det store efterspørgselspres, vi er ved at komme ud for.

Det er jo rigtigt, at der blev optaget store lån i 1951-53, men det var indenlandske lån, og man vil derfor ikke kunne sige, at de har påført Danmark noget rentetab. Det kan man derimod sige, når det er udenlandske lån, vi optager, og vi anvender pengene til anbringelse i en lavt forrentet valutareserve. Hvor stor valutareserven skal være, kan man jo altid overveje, og jeg ser gerne, at den er stor. Jeg vil på den anden side sige, at når den har den størrelse, den har i øjeblikket, synes jeg nok, man bør over-